

Savanoris laimėjo olimpinę bronzą!

Eltos nuotrauka

Rugpjūčio 19 d. Tarptautiniame Vilniaus oro uoste buvo sutiktas iš Pekino olimpinė žaidynių su pirmuoju Lietuvai žaidynėse iškovotu medaliu – bronza – grįžantis karys Mindaugas Mizgaitis. Krašto apsaugos savanorių pajėgose, Dariaus ir Girėno apygardos 2-ojoje rinktinėje tarnaujantis M. Mizgaitis buvo sutiktas su KASP orkestru ir qžuolo vainikais. Pekino olimpiados prizinininką pasitiko ir Krašto apsaugos ministras Juozas Olekas, Savanorių pajėgų vadovybė – plk. Antanas Plieskis ir plk. lt. Gintautas Zaura.

Šešias dienas Lietuvos sporto austruoliams reikėjo laukti pirmojo medalio iš Pekino vasaros

olimpinė žaidynių. Jį savo šaliai rugpjūčio 14 dieną, ketvirtadienį, laimėjo Krašto apsaugos savanorių pajėgų Dariaus ir Girėno apygardos 2-osios rinktinės (Kaunas) karys savanoris Mindaugas Mizgaitis, graikų-romėnų imtynių 120 kg svorio kategorijos varžybose iškovojęs bronzos medalį.

Nuo aštuntfinalio startavęs M. Mizgaitis pirmoje dvikovoje nesunkiai nugalėjo 18-metį turką Rizą Kajalpa.

Ketvirtfinalyje mūsų savanorio atleta laukė grėsmingas varžovas – 25-erių Atėnų olimpinis čempionas, 2007-ųjų pasaulio vicečempionas ir šiuometis Europos vicečempionas, Rusijos sportininkas

Chasanas Barojevas. Deja, šiam imtynininkui lietuvis po atkaklios kovos pralaimėjo.

Vėliau rusas pusfinalyje nugalėjo J. Szczepaniaką ir, patekęs į finalą paguodos varžybose taip pat suteikė galimybę M. Mizgaitiui, kuria sportininkas puikiai pasinaudojo.

Pirmoje paguodos kovoje M. Mizgaitis įveikė 27-erių Irano imtynininką Masudą Zadehą Hashemą.

Paguodos varžybų finale jis nugalėjo savo bendraamžį iš Prancūzijos Janicką Szczepaniaką ir taip laimėjo olimpinę bronzą.

„Savanorio“ informacija

Mūsų olimpiečiai

Ats. kpt. Vytautas VOVERIS

„Savanorio“ redaktorius

Į XXIX Pekino vasaros olimpinės žaidynės Lietuva pasiuntė 71 geriausią savo sportininką. Džiugu, kad tarp jų yra ir 9 kariuomenės atstovai. Iš to devynte net septyni tarnauja Savanorių pajėgose. Štai jie: Didžiosios Kovos rinktinės savanoriai eil. Albertas Techovas (dziudo), eil. Aleksandras Kazakevičius (imtynės), eil. Donata Rimšaitė (šiuolaikinė penkiakovė) ir gr. Laura Asadauskaitė (šiuolaikinė penkiakovė), imtynininkas eil. Mindaugas Mizgaitis iš Dariaus ir Girėno rinktinės, Vyčio rinktinės atstovė bėgikė eil. Rasa Drazdauskaitė ir imtynininkas eil. Valdemaras Venckaitis iš Žemaičių rinktinės. M. Mizgaitis prieš ketverius metus jau yra dalyvavęs olimpinėse žaidynėse Atėnuose.

Kariuomenės atstovai į olimpinės žaidynės išlydėti liepos 31 d. Sėkmingų startų jiems palinkėjo krašto apsaugos viceministras An-

tanus Valys, kariuomenės vadas gen. lt. Valdas Tutkus. Palydėti sportininkų savanorių atvyko KASP vado pareigas laikinai ėjęs plk. lt. Gintautas Zaura, Vyčio ir Didžiosios Kovos rinktinės vadai plk. lt. Ričardas Leikus ir plk. lt. Gediminas Macijauskas.

Eil. Rasa Drazdauskaitė, tarnaujanti Vyčio rinktinės 504 pėstininkų kuopoje, vykdamą į palydėtuves Krašto apsaugos ministerijoje, užsuko ir į „Savanorio“ redakciją. Kelioms minutėms, bet suspėjo papasakoti, kad treniruotis ji pradėjo Šiauliuose pas Vidą Povilaitienę, o dabartinis treneris – Česlovas Kundrotas, praityje žinomas bėgikas. Pradžioje bėgiojo vidutines distancijas (800, 1500 m), maratonininke tapo vėliau.

– Maratonininkui svarbiausia ištvėrmė, o man jos pakanka. Olimpiadai ruošiausi Kirgizijoje. Sąlygos ten buvo neblogos, o kaip seksis Pekine, sunku pasakyti. Bėgsime miesto gatvėmis ir jau iš anksto prisiklausėme, kad ten smogas, karštis, tvanku...

Nukelta į 7 psl.

Plk. lt. Ričardas Leikus į Pekiną išlydėjo savanorę Rasą Drazdauskaitę.

Vrš. Eugenijaus Žygičio nuotrauka

Išlydėtas Dainavos rinktinės vadas

Gr. Vilijus DŽIAVEČKA

„Savanorio“ korespondentas

Liepos 30 dieną Birutės bataliono rikiuočių aikštėje vyko iškilminga Dainavos apygardos 1-osios rinktinės vado mjr. Raimondo Matulaičio atsiveikimo su rinktine ir vėliavos perdavimo ceremonija. Mjr. R. Matulaitis išvyko mokytis į Baltijos gynybos koledžą Tartu (Estija).

Ceremonijoje dalyvavo Krašto apsaugos savanorių pajėgų vadas plk. Antanas Plieskis, laikinai einantis Birutės bataliono vado pareigas mjr. Nerijus Šileika, kiti padalinių vadai ir vietos savivaldos atstovai.

Mjr. R. Matulaitis rinktinės vėliavą perdavė savo pavaduotojui mjr. Arturui Jasinskui.

Pajėgų vadas plk. A. Plieskis mjr. R. Matulaičiui padėkojo už Alytuje nuveiktus darbus ir ne-

priekaištingą tarnybą Savanorių pajėgose.

„Mjr. Matulaitis išvažiuoja gilinti žinių, kad sugrįžęs dar profesionaliau tęstų tarnybą Lietuvos kariuomenėje. Jį pavaduosiančiam majorui Jasinskui noriu priminti, kad perima vieną geriausių pajėgų rinktinę. Linkiu toliau kelti karių savanorių pasirengimo lygį“, – sakė plk. A. Plieskis.

Rinktinės savanoriai jau nebe pirmi metai dalyvauja tarptautinėse karinėse pratybose, misijose.

Mjr. R. Matulaitis kalbėjo: „Prieš penkerius metus perėmiau Dainavos apygardos 1-osios rinktinės vėliavą, o kartu ir atsakomybę. Nebuvau vienas, mes buvome komanda, vienijanti daugiau nei 900 karių. Kiekvienam atskirai neturiu galimybės padėkoti, tad visiems sakau: „Dėkoju už tarnybą. Sudie, kariai.“

Mjr. R. Matulaitis rinktinės vėliavą perduoda mjr. A. Jasinskui.

Ats. vrš. Romo Eidukevičiaus nuotrauka

Dainavos apygardos 1-osios rinktinės vado pareigas laikinai perėmęs mjr. A. Jasinskas kalbėjo: „Esu labai gerai nusiteikęs, nes buvęs vadas paliko gerą įdirbį ir man bus lengva dirbti toliau.“

Mjr. A. Jasinskui pavesta eiti Dainavos rinktinės vado pareigas, iki bus paskirtas naujas vadas. Mjr. A. Jasinskas gimė 1969 m. gruodžio 18 d. Lazdijų rajone, Šulnelių kaime. 1987 m. baigė Lazdijų vidurinę

mokyklą. 1994 m. – tuometinį Kūno kultūros institutą, 2008 m. – Baltijos gynybos koledžą. Krašto apsaugos sistemoje nuo 1991 m. Tarnybą Krašto apsaugos sistemoje pradėjo 1991 m., Sausio įvykių metu įstojęs į SKAT Kauno rinktinę, kur tarnavo eiliniu kariuomenės, skyriaus ir būrio vadu. Nuo 1993 m. vadovavo kuopai SKAT Kauno rinktinėje. 1994–1995 tarnavo Lietuvos kariuomenės taikos palaikymo būriuose LITPLA-1 ir LITPLA-2. 1995–1998 m. tarnybą tęsė KAM Tarptautinių ryšių departamente. 1998–2003 – Lietuvos ryšio karininkas NATO Jungtinių pajėgų vadavietėje Monso mieste, Belgijoje. 2003–2007 Gynybos štabo J-5 pajėgų planavimo karininkas. 2008 06 25 paskirtas KASP Dainavos apygardos 1-osios rinktinės vado pavaduotoju.

Pirmasis karininko laipsnis – leitenanto – suteiktas 1995 m.

Apdovanotas Savanorio kūrėjo medaliu. Mokėsi įvairiuose kursuose Suomijoje, Olandijoje, Slovakijoje ir kitur. Vedęs, augina 2 sūnus.

Tėvynei reikėjo jo drąsos ir jaunystės

Gr. **Vilius DŽIAVEČKA**

„Savanas“ korespondentas

Rugpjūčio 21 d. sukako 17 metų nuo Aukščiausiosios Tarybos gynėjo savanorio Artūro Sakalausko žūties. Alytuje ir Vilniuje vyko renginiai savanorio 17-osioms žūties metinėms paminėti.

Rugpjūčio 20 dieną, Alytuje, Šv. Angelų sargų bažnyčioje buvo aukotos šv. Mišios, kuriose dalyvavo savanorio A. Sakalausko artimieji, Alytaus apskrities ir miesto valdžios atstovai, Krašto apsaugos savanorių pajėgų vadovybė, Karo prievolės administravimo tarnybos viršininko pavaduotojas, buvęs pirmasis SKAT Alytaus rinktinės vadovas plk. Arūnas Dudavičius, laikinai einantis Dainavos apygardos 1-osios rinktinės vado pareigas mjr. Arturas Jasinskas, Alytuje dislokuotų karinių dalinių ir kitų jėgos struktūrų vienetų vadai, kariai, visuomeninių organizacijų atstovai. Po mišių vyko minėjimas prie A. Sakalausko kapo Šv. Angelų sargų bažnyčios šventoriuje.

Rugpjūčio 21 dieną savanorio A. Sakalausko žūties metinės tradiciškai paminėtos Vilniuje – Šv. Ignoto bažnyčioje aukotos mišios, vėliau savanorio žūties vietoje, šalia Seimo rūmų, vyko minėjimas. Prie paminklinio akmens padėtos gėlės, A. Sakalausko garbei iššautos salvės. Renginyje dalyvavo Europos parlamento narys prof. Vytautas Landsbergis, Seimo pirmininkas Česlovas Juršėnas, Krašto apsaugos ministras Juozas Olekas, laikinai einantis kariuomenės vado pareigas Gynybos štabo viršininkas flotilės admirolas Kęstutis Macijauskas, KASP vadas plk. Antanas Plieskis, 1991-ųjų savanoriai, pučo įvykių dalyviai.

Prof. Vytautas Landsbergis.

– Šiandien didelė pasaulio dalis mato, kad kaimyninės šalys aplink Rusiją nėra saugios, – sakė europarlamentaras prof. V. Landsbergis, – Net narystė NATO ir Europos Sąjungoje gali neapsaugoti nuo Kremliaus beprotybės. Atrasti pretekstą, žengti smurto keliu prieš Lietuvą, būtų galima nesunkiai. Niekas nežino, kada gali nuskambėti pavojaus signalas. Prieš 17 metų Artūriui buvo aišku, kad Lietuvai reikia jo drąsos, jo jaunystės, jėgos ir savanoris nedvejodamas išvyko į Vilnių... Gali atsitikti taip, kad ir dabar reikės daug drąsų žmonių, kurie nesuabejos, ką pavojaus atveju turi daryti. Neabejoju, kad ir šandien savanorių būtų daug. Tai vienintelis būdas savo pačių jėgomis būti saugesniems, o tik po to tikėtis ir laukti, kad kas iš šalies ateis padėti.“

Alytaus rinktinės savanoris Artūras Sakalauskas žuvo 1991-ųjų metų rugpjūčio 21 dieną, žlungant pučiui, sovietų armijos provokacijos metu Aukščiausiosios Tarybos rūmų priegose.

Prie pirmojo posto A. Goštauto gatvėje įvyko Lietuvos savanorių susirėmimas su sovietų armijos specialiosios paskirties dalinio

Gėlės Artūriui Sakalauskui.

kariais, kai šie automobiliu įsiveržė į mūsų karių saugomą teritoriją. Poste taip pat buvo sužeisti dar du Alytaus rinktinės savanoriai.

A. Sakalauskas gimė 1963 metų spalio 26 dieną Alytuje. Iki lemtingų įvykių dirbo Alytaus mašinų gamykloje. 1991-ųjų sausį įstojęs į Savanoriškąją krašto apsaugos tarnybą, aktyviai dalyvavo Sausio įvykiuose, budėjo Aukščiausiosios Ta-

rysos rūmuose, taip pat dalyvavo budėjimuose savanorių postuose Kaune, Sitkūnuose. Rugpjūčio 19-ąją, su Alytaus rinktinės savanoriais atvykęs budėti į Vilnių, stojo Parlamento gnybon.

Savanoris A. Sakalauskas apdovanotas (po mirties) Vyčio kryžiaus pirmojo laipsnio ordinu, Sausio 13-osios atminimo, Savanorio kūrėjo medaliais.

Apdovanojimai

Krašto apsaugos ministras

Apdovanojo medaliu „Už tarptautines operacijas“: plk. ltn. Gediminą Macijauską;

Sausumos pajėgų vadas

Apdovanojo kariuomenės pajėgų medaliu „Už pasižymėjimą“: kpt. Virmantą Balandį;

KASP vadas apdovanojo

Kariuomenės pajėgų medaliu „Už pavyzdingą tarnybą“: vyr. srž. Vytautą Lavrenčą;

Krašto apsaugos savanorių pajėgų moneta:

mjr. Raimondą Matulaitį; kpt. Liną Idzelį; kpt. Virmantą Balandį.

Laipsniai

Suteikti aukštesni laipsniai: kapitono

vyr. ltn. Linui Venckui;

vyresniojo leitenanto

ltn. Donatui Martišauskui, ltn. Audriui Varankinui, ltn. Vidui Kaktavičiui, ltn. Povilui Naktinskui.

Paskyrimai

mjr. Antanas Jonušauskas paskirtas KASP štabo viršininko pavaduotoju operacijoms ir planavimui.

Atsisveikino su tarnyba

atsargą paleisti:

kpt. Virmantas Balandis; vyr. srž. Vytautas Lavrencas.

Savanoriai – žvalgų kurse Pensilvanijoje

Baigiamasis mokymų etapas – lauko pratybos.

J psk. Linos Ambroževičiūtės nuotrauka

J. psk. **Lina AMBROŽEVIČIŪTĖ**
J. srž. **Julija MIŠINAITĖ**

KASP štabas Civilių ir karių bendradarbiavimo skyrius

Vos atvykę į Jungtines Valstijas, gegužės 11 d. kartu su CKB kuopos karininku kpt. Vaidu Šepkumi lankėmės Amerikos lietu-

vių bendruomenėje Filadelfijoje, Šv. Andrejaus lietuviškoje parapijoje, kurios patalpose taip pat įsikūrusi ir sekmadieninė Vinco Krėvės liuanistinė mokykla. Susitikimo metu Amerikos lietuviams pristatėme Lietuvos kariuomenę, Savanorių pajėgas, įteikėme atminimo dovanas ir padėkojome už nuoširdų palaikymą – bendruo-

menės nariai nuolat savo laiškais ir dovanelėmis remia Lietuvos karių, tarnaujančius Afganistane. Parapijoje susitikę su Amerikos lietuviams gerokai nustebome. Vyresnioji karta puikiai šneka lietuviškai, daugelis – be jokio akcento. Viena lietuvė sakė (į JAV nuvyko būdama šešerių metų), kad jos akcentas – suvalkietiškas. Tiesa,

jaunimui sekasi sunkiau, bet buvo džiugu Amerikoje kalbėti lietuviškai. Dalyvavome Mišiose. Jos vyksta irgi lietuviškai. Baigiantis vizitui bendruomenėje, gavome dovanų lietuviškos dešros ir kumpio. Amerikos lietuviai išlaikė ir maisto gaminių tradicijas.

Taip pat turėjome galimybę susipažinti su Pensilvanijos nacionalinės gvardijos viešųjų ryšių ir verbavimo centrų darbo savitumu. Viešųjų ryšių centre gavome viską, ko reikėjo mūsų darbui: patalpas, kompiuterius, visą reikalingą techniką. Vyr. ltn. Džėjus Ostrihas aprodė visus centro skyrius, kur yra įkurta video ir foto studija, dizaino centras, montažinė bei archyvo skyrius. Visur dirba savo srities specialistai ir yra tikrai gerai aprūpinti. Vizito metu buvo surengtos kelios fotografijos parodos. Pirmoje buvo pristatyta Lietuvos kariuomenė. Antroje – dviejų savaičių trukusio kurso karių akimirks.

Paskutinę savaitę nuvykome į Pensilvanijos verbavimo centrą. Ten mus pasitiko srž. Hervas Breultas, kuris vizito metu 2007–balandžio 16–19 dienomis Lietuvoje vedė seminarą apie verbavimą. Buvo labai naudinga pamatyti, kaip vyksta darbas realybėje kaip

kuriamos idėjos, pritraukiančios kuo daugiau Pensilvanijos jaunuolių į nacionalinę gvardiją. Šio centro specialistai atsakingi nuo idėjos subrandinimo iki jos techninio įgyvendinimo. Turi puikią duomenų bazę ir gerus kontaktus su civilinėmis institucijomis, kurios teikia jiems reikiamą informaciją. Šis verbavimo centras turi savo spaustuvę, kurioje spausdinama visa verbavimui reikalinga medžiaga, yra paruoštas sunkvežimis, kuris naudojamas kaip mobili verbavimo stotis, turi automobilį, skirtą radio varžyboms. Žodžiu, naudoja visus įmanomus būdus pritraukti jaunimą į kariuomenę.

Gegužės 17 ir 18 dienomis plk. Antanas Plieskis ir plk. ltn. Vilmas Šatas dalyvavo JAV kariuomenės dienos minėjime Harisburge ir Pensilvanijos žuvusių karių pagerbimo ceremonijoje Bolsburge.

Pensilvanijos žuvusių karių pagerbimo ceremonijos dieną KASP vadovybė aplankė 28-osios pėstininkų divizijos muziejų, kur apžiūrėjo techniką ir ginkluotę, amerikiečių karių naudotą Pirmojo ir Antrojo pasaulinių bei Vietnamo karų metu.

Nukelta į 8 psl.

Kpt. Vytautas Daunaravičius: „Tokios pratybos mums labiau tinka“

Ats. kpt. **Vytautas VOVERIS**

„Savonorio“ redaktorius

Karštą, tvankią rugpjūčio 8-ąją dieną pasibaigė septynios paras trukusios pratybos Dainavos rinktinėje. Savanoriai išvalė ginklus ir, kurie gyvena arčiau, suspėjo grįžę į namus dar ir Pekino olimpinių žaidynių išpūdingo atidarymo transliaciją pamatyti.

Septynių parų pratybos Savanorių pajėgose buvo rengiamos prieš keletą metų ir tada rinktinės didesnio entuziazmo nerodė, teigta, kad labai sunku pašaukti dirbančius savanorius visai savitei, tad geriau jau savaitgaliais.

Dainavos rinktinė nusprendė šiemet vėl bandyti rengti septynių parų pratybas. Pirmosios pavyko visai gerai, tad rugpjūtį surengtos antrosios, o rudenį vyks dar vienerios.

Į antrąsias buvo pašaukta po vieną skyrių iš visų rinktinės kuopų.

– Skyriaus dydžio vieneta, – patikslina rinktinės vyr. puskarininkis psk. Algimantas Vyturyš. – Pašaukti septynioms paroms iš

kuopos konkretų skyrių nėra taip paprasta, juk dauguma savanorių dirba. Tačiau ir praėjusios pratybos, ir šios parodė, kad jeigu žmogus labai nori, tai sugeba suderinti ir atvykti. Yra savanorių, kurie pratybose dalyvauja atostogų šaukta. Pasibaigus pirmosioms pratyboms mes atidžiai išanalizavome padarytas klaidas ir silpnąsias vietas. Keista, bet daugiausia įvairių nesklaidumų pasitaikė žygio metu. Regis, tuos žygius visi jau atmintinai moka, o štai pakliuvo skyriai į pasalas ir pasirodė, kad ne, anaipol ne visi ir viską išmano. Smagu, kad šiose pratybose tos klaidos jau nesikartojo. Mūsų instruktoriai padirbėjo gerai.

Mokomajai kuopai vadovavo 102 kuopos vadas kpt. Ramūnas Dudzinskas. Baigęs Kūno kultūros akademiją ir vadų kursus pareiškė norą tarnauti kariuomenėje, vadovavo būriui Mokomajame pulke, vėliau atsidūrė net Skuode ir tik vėliau pavyko sugrįžti į gimtąją Dzūkiją.

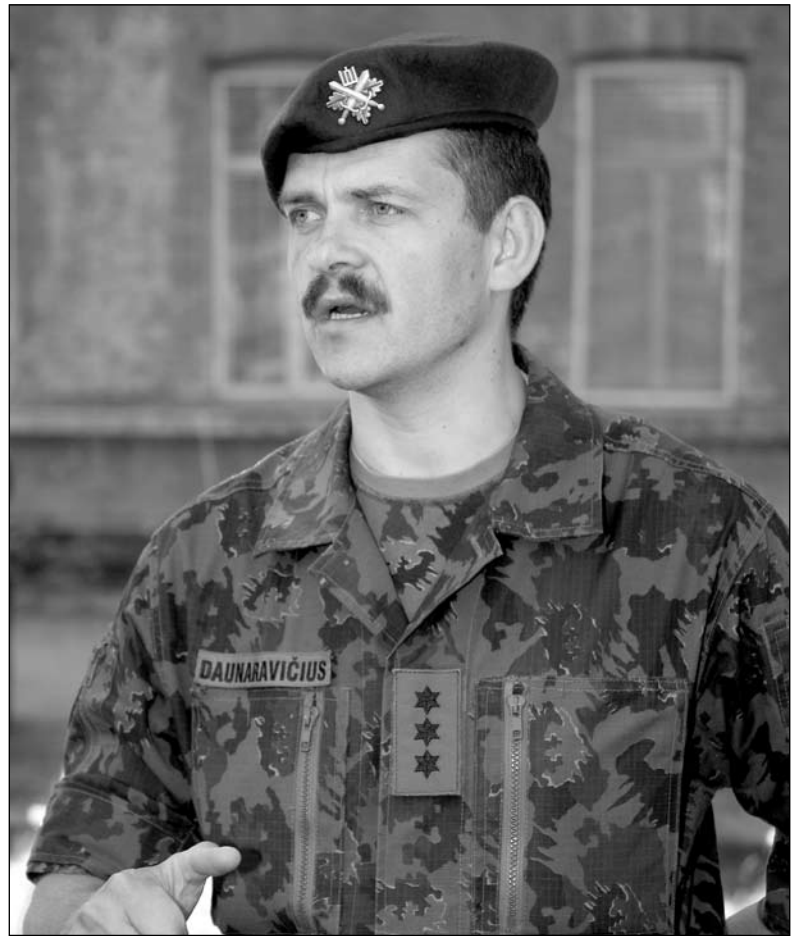
– Teorija ir yra tik teorija, – sako kapitonas, – bet man daug svarbiau, kaip kariai veikia prak-

tiškai. Teoriškai galima didžiausią mūšį gražiai laimėti, praktiškai, dėl, regis, nežymių smulkmenų ar klaidų – pralaimėti.

Kad kpt. R. Dudzinskas visiškai teisus, teko įsitikinti stebint kaip skyriai puolė „priešo“ pozicijas. „Priešas“, tiesa, buvo patyręs ir sumanus – rinktinės žvalgai. Vienoje pozicijoje išvirtinę žvalgai, paklausti, iš kurios pusės labiausiai tikisi puolimo, nedvejodami parodė: „Štai iš ten, nuo Nemuno pusės, geras reljefas, tankus miškas, gali nepastebėti prislinkti labai arti...“ Atsitiko visiškai priešingai. Skyriaus vadas, daug nesivargindamas, atvedė savo karius tiesiasiu keliu, atvirai, visiškai nesimaskuojant. Mūšio baigtis aiški.

Kiti skyriai puolė daug gudriau. Vienoje pozicijoje žvalgai net ėmė nerimauti: girdėti šūviai, verda mūšis kairėje, prasideda ir kitoje pusėje, o čia ramu, nepuola. Gr. Vytauto Liesionio skyrius nesukubėjo; gerai užsimaskavę, sumaniai naudodamiesi reljefo nelygumais jie sugebėjo nepastebėti prišliaužti iki pat pozicijos ir tada puolė. Sumaniai, veržliai, tvarkingai. Vadas skyriaus kontrolės neprarado nė akimirka, kaip kartais pasitaiko kilus mūšio azartui.

Būriams vadovavo ats. ltn. Vidmantas Žūkas iš Druskininkų kuopos ir varėniškis ats. vyr. ltn. Rimantas Kazlauskas. Vyresnysis leitenantas ilgą laiką vadovavo Varėnos karo prievolės skyriui, o išėjęs į atsargą tapo kariu savanoriu. Kaip visada šauniai pasirodė srž. Donatas Vaisvalavičius, greitai karininko laipsnį gausianti srž. Joana Kalantaitė, viena iš rinktinės veteranų j. srž. Inga Orloviene... Čia tik trys, o reikėtų išvardyti bent dešimtkart daugiau

Dainavos rinktinės štabo viršininkas kpt. Vytautas Daunaravičius.

savanorių, visą savaitę nuoširdžiai dirbusių auditorijose, liejusių prakaitą poligone. Kuopa, suformuota iš įvairių rinktinės padalinių, per savaitę tapo koviniu vienetu, galinčiu sėkmingai vykdyti užduotis.

Dainavos rinktinės štabo viršininkas kpt. Vytautas Daunaravičius:

– Mums tokios septynių parų pratybos labiau tinka. Savaitgaliai yra savaitgaliai, savanoriai susirenka šeštadienį, kol išvažiuoja, o sekmadienį jau į laikrodžius žvalgosi. Čia gi apsigyvena kareivinėse, rytais mankšta, kaip ir pridera, tvarkaraštis, ska-

tinantis laikytis kariškos tvarkos ir drausmės. Antra vertus, turime ir sąlygas: savanorius apgyvendiname buvusiam mokymo centre, čia yra auditorijos teoriniams užsiėmimams, o šalia – Birutės bataliono poligonas. Maistą gamina bataliono virtuvė (valgykla šiuo metu remontuojama). Dar svarbu, kad galime suformuoti visavertę mokomąją kuopą, panaudoti visus ginklus, tuo tarpu atskirų kuopų ar būrių pratybose tai kulkosvaidininko nėra, tai, žiūrėk, granatsvaidininkas prašepės, negali dalyvauti... Septynių dienų pratybas ketiname rengti ir ateityje, nes jos, mūsų įsitikinimu, pasiteisina ir yra naudingos.

Kariai septynių parų pratybose.

Vrš. Eugenijaus Žygaičio nuotraukos

Patrulyje

Vrš. **Albertas BRADAITIS**

KFOR-18

Patrulis... Kam neteko susidurti, gali pagalvoti, kad tai gana sudėtinga ir painu, o seni kariai žino: paprasta rutina, vykstanti greitai, sklandžiai ir automatiškai. Karys – ne karys, jei nėra patruliuojęs pratybose, mokymuose, pėsčiomis arba važiuotas. Patruliuoti tenka ir Kosove, tik čia viskas daroma realiai, todėl labai kruopščiai ir atsakingai.

Kuopos vado įsakymas dviem savaitėms, su būsimų užduočių gairėmis. Vienos iš jų – patruliai. Būrio vadas sudaro grafiką. Valio! Skyrius turi šią savaitę tris patrulius. Tai nėra daug ar mažai, sakyčiau, aukso viduriukas. Galimybė pasprukti iš bazės, kuri pilna pilkų veidų bei uniformų, atsidurti ten, kur žalia žolė, gausus kalnų vėjas. Su skyriaus kariais analizuojame grafiką. Puikumėlis, patrulis penkių valandų, vakarėjant, vadinasi, turime beveik visą dieną pasirėngimui, ramiai,

be įtampos, susitvarkyti ar sutaisyti, jei kas ne taip, surinkti naująsias informacijas ir nepapulti į vasaros karštį.

Likus kelioms valandoms iki patrulio, skelbiu išankstinį įsakymą. Taip būtų galima jį pavadinti oficialiai, bet realiai tai panašu į senų draugų pasikalbėjimą. Paklausi, kaip sekasi, ar mašinos tvarkingos, ar niekas nesijaučia blogai, primeni, kad visi susirinktų dešimt minučių iki patrulio pradžios aikštelėje netoli TOC'o jau pasiruošę išvykimui.

Vairuotojai nueina į autoparką, susitvarko kelionės lapus ir, pasiėmę mašinas, atvairuoja jas į nurodytą vietą. Aš einu pas kuopos vadą išklausti instruktažo ir sužinoti naująsias informacijas, pasirašau. Liko valanda. Grandies vadas perėmė iš kito skyriaus mobilaus kontrolės posto įrangą, patikrino, ar viskas yra ir ar tinkamai veikia. Regis, viskas tvarkoje. Paskirsto, kam ką nešti į mašinas. Skyriaus ryšininkas paima reikiamą radijo stotelių skaičių, bet velniava... Nepilnai pakrautos, tačiau turime visą valandą. Reikės

dar patikrinti ryšį mašinos, bet vėliau, prieš važiuojimą. Einu pas būrio vadą mobiliųjų kontrolės posto koordinacinių ir laikų, pasižymiu tik laiką, nes vietos jau seniai žinomos.

Liko visai nedaug laiko, tad metas. Ekvipuotės liemenė, ginklas, po pažastimi - patrulio dokumentacija, ant peties „išgyvenimo krepšys“, kurio, tikiesi, neprireiks. Einu link TOC'o, stebiu, kaip mano kariai irgi eina iš kambario link mašinų aikštelės, kiekvienas su papildoma įranga, kurią nurodė paimti grandies vadas, rimti veidai ir džiugios akys: pagaliau patrulis. Prie mašinų jau paskutiniai nurodymai: kur,

kiek laiko, kada kas ką daro, kas, jei... Patikrinu ryšį su baze, pranešu, kad pradėdame patrulį.

Vakaras, ramu, išvažiuodami pamojame pamainą baigiančiai ir jau uždaryti vartus ketinančiai sargybai. Vėsus vakaro vėjas gaivina ir aušina per dieną įkaitusią mašiną pro grotuotus langus. Asfaltas, bet jis greitai baigsis, tuojau pasuksime į kalnų keliuką, kuris tęsis kone visą laiką. Skalda, išvažinėtą provėžos, liūčių išplauti grioviai, dulkės...

Vairuotojas užtikrintai laiko vairą ir veža mus jau n-ąjį kartą. Vaizdas visai kitoks nei prieš tris mėnesius, kai įsikibęs į vairą

abiem rankom žiūrėjo į posūkių vingius, nedrįsdamas net galvos pasukti į skardį, kurio kraštu važiuojame. Dabar jį jau sunku kuo nors nustebinti ar išgąsdinti.

Kaimeliai, miškai, pievos, laukai... Keli kontrolės postai, žmonės, kartais pavargusiais veidais, kartais su šypsena, mojuojantys mums pavymui, raportai į bazę kas valandą. Nieko ypatingo ir įtartino nepastebėjome, patruliavimui skirtas laikas eina į pabaigą ir judame bazės link.

Jau visiškai tamsu, tik bazė švyti visomis šviesomis. Vartai atsiveria, tikrinami ginklai, identifikavimo kortelės. Patruliavimas baigtas.

KFOR-18 būrio taikdariai patrulyje.

Gr. Pavelo Jasiukaičio nuotrauka

Afganistane – Savanorių pajėgų inžinieriai

Gr. Vilius DŽIAVEČKA

„Savanas“ korespondentas

Didžiosios Kovos apygardos 8-osios rinktinės Civilių ir karių bendradarbiavimo (801) kuopos savanoriai, o pagal civilinę specialybę inžinieriai vyr. ltn. Vydmantas Augutis ir j. srž. Tarasas Šurubura šią vasarą Lietuvos vadovaujamoje Goro provincijos atkūrimo grupėje PAG lankėsi jau antrą kartą. Vyr. ltn. V. Augutis ten pasilikęs dirba ir šiuo metu, o j. srž. T. Šurubura, po trumpalaikės komandiruotės, grįžo į Lietuvą.

– Į savo antrąją komandiruotę, įvertinti kelių būklės ir parengti ataskaitas Gore, išvykau netikėtai, – pasakoja j. srž. T. Šurubura, – turėjau gana greitai susiruošti ir išskristi kartu su kolega iš CKB kuopos – vyr. ltn. V. Augučiu, taip pat Užsienio reika-

J. srž. Tarasas Šurubura.

lų ministerijos atstovais ir geologais iš Vilniaus universiteto – profesoriais Sauliumi Šliaupa ir Gediminu Motūza, kurie Goro provincijoje rinko duomenis apie provincijoje esančias naudingas iškasenas.

Kokie įspūdžiai antrą kartą nuvykus į Goro provinciją? Ar yra pokyčių? (Nauji pastatai, pagerėjusi kelių būklė ir t. t.) Galbūt pažino kas nors iš vietinių darbininkų?

– Šįkart nuvykus į Čagčaraną mano įspūdžiai – dvejetainiai. Čagčarane per metus pasikeitė daug dalykų, tačiau, pažvelgus atidžiau – tarsi ir niekas nepasikeitė, ten apskritai pokyčiai vyksta lėčiau. Pirmiausia labai glumina vietoj palapinių stovyklos atsiradusi stacionari, konteinerinė bazė. Kelių būklė provincijoje, aišku, dar nepagerėjo, ir, nors man nepavyko įvykdyti visų savo komandiruotės tikslų, tinkamai išvalyti kelių, iš pirmosios savo išvykos patirties puikiai žinau, kad šiuo metu kalnais pravažiuoti galima gana lengvai, kadangi ten kelių pravažumas priklauso nuo sezono, o dabar – vasara, sausa. Vėliau, kuomet, tikiuosi, pavyks rekonstruoti pagrindinį kelią, bus galima bet kokių metų laiku daug greičiau ir patogiau nuvykti į Heratą ar Kabulą.

Nauji mūsų misijos pastangomis įrengti pastatai, tvarkoma Čagčarano infrastruktūra, tai, kas jau užbaigta – tikrai gražu. Gaila, šįkart Čagčarane buvau labai trumpai ir toli nuo stovyklos neišvažiavau, lankiausi tik mieste. Žinoma, kai kurie vietiniai mane iškart pažino, apsidžiaugė, klausinėjo, kaip ir kokių užduočių vykdėte atvykdamas antrą kartą, bet, po gegužės riaušių, man nesinorėjo daug su jais broliautis.

Kaip pasikeitė pati PAG stovykla, karių aprūpinimas, gyvenimo ir tarnybos sąlygos?

– Dabar viskas stovykloje, dėl mūsų pačių saugumo, kur kas griežčiau negu buvo prieš metus, kabo išpėjimai, ką draudžiama daryti, gyvenimas ir darbas vyksta vien konteineriuose, palapinių nebėra, o kartu pasigedau ir tos buvusios stovyklos dvasios, jos jaukumo... Sunku visa tai perduoti žodžiais – vaikščiojau po stovyklą pirmąsias dvi dienas laisvu laiku ir bandžiau surasti pažįstamus takus, daiktus ir... neberadau.

Kokie ateities planai, ar nemainai, kad teks dar kartą skristi į Afganistaną, kur Goro provincijoje reikalinga įvairių sričių specialistų pagalba?

– Aišku, tikriausiai dar teks skristi, tikrai kada, kol kas paspartis ir man pačiam.

Pasak Užsienio reikalų ministerijos Vystomojo bendradarbiavimo ir paramos demokratijai departamento atašė Evaldo Galvanausko, vyr. ltn. V. Augutį į Čagčaraną, Afganistane, komandiravo Krašto apsaugos sistema, Užsienio reikalų ministerijos prašymu. Inžinierius karys savanoris buvo puikiai užsirekomendavęs Goro provincijoje dirbdamas praėjusiais metais, penktojoje PAG pamainoje. Dabartinės vyr. ltn. V. Augučio komandiruotės tikslas – planuoti ir prižiūrėti civilinių objektų statybą Goro provincijoje, kuri finansuojama iš URM Vystomojo bendradarbiavimo ir paramos demokratijai programos lėšų. Šiuo metu V. Augutis kartu su vietine statybų kompanija „Firoz Koh Construction Company“, organizuoja ir vykdo Čagčarano parko tvoros statybos darbus bei Čagčarano ligoninės remonto darbus – taiso vandens tiekimo sistemas, įvedinėja šildymą. Šie poreikiai buvo nustatyti URM diplomatų komandiruočių į Afganistaną metu, atsizvelgiant Goro provincijos ir Čagčarano ligoninės administracijos prašymus. V. Augutis į Čagčaraną atvyko liepos pradžioje, trijų mėnesių komandiruotei, tačiau dėl naujai prasidedančių statybos projektų – Čagčarano vaikų globos namų statybos, inžinieriaus buvimo Afganistane laiką ketinama pratęsti. Manoma, kad vyr. ltn. V. Augučio

darbas bus tęstinis, tad planuojama jo komandiruotę pratęsti dar šiemet.

Kelių inžinierius j. srž. T. Šurubura buvo komandiruotas tuo pačiu būdu kaip ir V. Augutis, tačiau Afganistane buvo trumpai, apie tris savaites, ir turėjo įvertinti kelių infrastruktūros padėti Goro provincijoje, pateikti ataskaitą apie provincijos kelių ir Čagčarano gatvių remonto arba tiesimo galimybes. Tik dėl tuo metu nepalankiai susiklosčiusių aplinkybių, KASP inžinierius nespėjo įvykdyti visų užduočių.

Šiuo metu URM Vystomojo bendradarbiavimo ir paramos demokratijai departamentas ketina inicijuoti centrinės Čagčarano gatvės tiesimą, taip pat intensyviai ieško finansavimo didesniems infrastruktūros objektams, tokiems kaip kelio Kabulas–Čagčaranas–Heratas dalies, einančios per Goro provinciją, rekonstrukcija ir Čagčarano aerodromo rekonstrukcija. Kokia kompanija atliks Čagčarano gatvės tiesimo darbus, dar aiškinamasi.

Čagčarano parko tvoros statybų ir ligoninės remonto darbus vykdo statybų kompanija „Firoz Koh Construction Company“. Taip pat

Seimo narės Milda Petrauskienė ir Laima Andrikiienė (centre) kartu su inžinieriumi vyr. ltn. Vydmantu Augučiu dėjo simbolinius pirmuosius akmenis būsimos Čagčarano parko tvoros pamatams.

artimiausiu metu bus atrinkta statybų kompanija, kuri statys Čagčarano vaikų globos namus. Jungtinė Lietuvos architektų sąjunga ir Užsienio reikalų ministerijos komisija liepos 24 dieną išrinko geriausius Čagčarano vaikų namų architektūros projektus. Konkurso nugalėtojams atrinkti buvo svarbi ir Afganistano valstybinių bei vietos valdžios nuomonė, kurią komisija išklaušė lankydamosi Afganistano socialinių reikalų ir darbo ministerijoje ir Goro provincijos Socialinių reikalų ir darbo departamente. Pirmosios trys vietos atiteko architektų bendrovėms „Vilniaus architektūros studija“, „A2SM“ ir jungtinei grupei „Paleko ARCH studija“. Šiuo metu pildomas pirmąją vietą laimėjęs projektas, pagal kurį bus rengiamas detalus Čagčarano vaikų dienos centro inžinerinis projektas.

Afganistano žiniasklaidoje Lietuvos specialioji misija išplatino kvietimą statybos kompanijoms, galinčioms Goro provincijos centre pastatyti vaikų namus. Norą vykdyti statybų darbus pareiškė keturios įmonės, turinčios darbo su NATO Tarptautinėms saugumo paramos pajėgoms (ISAF) arba Jungtinėms Tautomis patirties.

Statybų kompanija, stąsianti vaikų globos namus, bus išrinkta atsizvelgiant į pateiktą darbų kainą ir jų atlikimo terminus. Tikimasi, kad vaikų namų statybos darbai Čagčarane prasidės dar šiais metais.

Norint Čagčarane įkurti miesto parką, rimtai pradėta dirbti šių metų vasarą, kai URM Programų ir projektų skyrius atsizvelgė į PAG-7 vado plk. Ramūno Barono prašymą, Čagčarane įgyvendinti naują, apčiuopiamą projektą. Pasak URM Programų ir projektų skyriaus vedėjos Vėrginijos Umbrasienės, nuvykus į Čagčaraną gana greitai pavyko gauti vietos valdžios sutikimą, suderinti reikiamus dokumentus, rasti statybos darbų rangovą. Ir Čagčarane, liepos pabaigoje, prižiūrėję vyr. ltn. V. Augučiu, prasidėjo pirmojo viešojo miesto parko įkūrimo darbai. Daugiau kaip du hektarus užimančioje teritorijoje planuojama sodinti medžius, įrengti nedidelius tvenkinius. Parkas bus skirtas vietos gyventojams, todėl, planuojant teritoriją, atsizvelgta ir į jų pageidavimus. Prieš pradėdami darbus, apie mieste atsirastą parką nemažai kalbėtasi su

provincijos ir Čagčarano valdžia, domėtasi miestiečių nuomone.

Parko įkūrimo pradžios proga Goro provincijos gubernatoriaus Bazas Mohamadas Ahmadi šventinės vakarienės pakvietė vieną projekto iniciatorių V. Umbrasienę, Provincijos atkūrimo grupės septintosios pamainos (PAG-7) vadą plk. R. Baroną ir Lietuvos specialiosios misijos atstovus.

Gubernatorius pažadėjo nuolat globoti parką ir asmeniškai padėti atrinkti tinkamus parkui medžius, juos sodinti kartu su Lietuvos kariais. Čagčarano miesto meras Muhamadas Osmanas sakė tikėjus, kad parko teritorijoje prisigis ir iš Lietuvos atvežti sodinukai. PAG kariai taip pat planuoja prisidėti prie naujos laisvalaikio vietos kūrimo ir saugumo joje užtikrinimo.

Kuriant parką, stengiamasi ne tik atsizvelgti į Čagčarano gyventojų nuomonę, bet ir kuo daugiau juos pačius įtraukti į darbą. Liepos 21 dieną miesto mero M. Osmano įpareigotas Čagčarano inžinierius Muhamadas Hanas Rahmi sukėlė parko riboženklis. O po kelių dienų vietiniai darbininkai pradėjo kasti griovius pamatams. Pagal Afganistano tradicijas, parko įkūrimo darbai pradedami akmeninės tvoros tvėrimu.

Pasak parko įkūrimo darbuose dalyvaujančio inžinierius CKB kuopos savanorio vyr. ltn. V. Augučio, šis projektas yra įdomus, naudingas Čagčaranui, o tai jį įkvepia darbu.

Parko steigimą Lietuva finansuoja iš Užsienio reikalų ministerijos Vystomojo bendradarbiavimo ir paramos demokratijai programos lėšų.

Anot Programų ir projektų skyriaus vedėjos V. Umbrasienės, iš URM Vystomojo bendradarbiavimo ir paramos demokratijai departamento, Savanorių pajėgų CKB kuopos funkciniai specialistai, inžinieriai, yra svarbus atradimas ir pagalba Specialiajai misijai Afganistane, Goro provincijoje, kadangi jie visų pirma yra geri savo srities specialistai, antra – aktyviojo rezervo kariai, kuriuos paprasta, suderinus su Krašto apsaugos ministerija, komandiruoti į PAG, tuomet, kada atsiranda poreikis.

Samdomi specialistai tiek Afganistane, tiek komandiruojami iš Lietuvos, mums daug brangiau kainuotų.

Lietuvos ir Afganistano inžinieriai lies pamatus Čagčarano parko tvorai. Vyr. ltn. Rūtos Gaižutytės (PAG-7) nuotraukos

Karinis laipsnis – grandinis, akademinis – mokslų daktaras

Ats. kpt. Vytautas VOVERIS

„Savonorio“ redaktorius

Ivairios priežastys skatina Lietuvos piliečius tapti kariais savanoriais, vilktis uniformas, imti ginklus į rankas ir savaitgalius praleisti ne su meškeryte ant ežero kranto ar alaus bokalu rankoje, o tarnyboje, užsiėmimų klase ar bėgiojant it patrakusiems (pragmatikų akimis žiūrint) po poligoną ir žaidžiant karą. Valsybės atkūrimo pirmaisiais metais tos priežastys buvo labai aiškios – rusų karinė, politinė, ekonominė ir propagandinė agresija. Reikėjo apginti nepriklausomybę ir lietuviai, labai net neraginami, ėjo į krašto apsaugą, o mūsų tautos priešai būrėsi „Jedinstvos“ gaujose, pas Burokevičių, visokiuose ateities forumuose, frontininkų kuopose ir pan. Skiriamoji linija labai aiški: mes – čia, po Trispalve, o jie – ten, kur rožės žydi raudonai. Absoliuti dauguma pirmųjų metų savanorių buvo labai patriotiškai nusiteikę žmonės, turintys aiškias pažiūras ir įsitikinimus, bet, suprantama, ne visi. Nestigo ir nuotykių ieškotojų, linkusių į avantiūras, ir savanaudžių, karjeristų, ir, be jokios abejonės, specialiai pasiūstų su tam tikromis užduotimis, iš kurių bene svarbiausia – griauti besikuriančią sistemą iš vidaus, ją visai kompromituoti. Mes ir šiandien negalime pasakyti, kas atvedė (ar pasiuntė) į krašto apsaugą Jurą Abromavičių, stojant nuslėpusį, kad jo tėvas dirbo okupacinio režimo represinėse–teroristinėse struktūrose. Arba „patriotą“ Mindaugą Murzą. Arba tokį K., besiblaškiusį KGB tinkluose (pavardės nerašome tik gerbdami jo tėvą, dorą žmogų, su ginklu rankose kovojusį už Lietuvos laisvę).

Šiandien tiesioginės karinės grėsmės mūsų kraštui praktiškai beveik nėra. Bet išliko kitos, ne mažiau pavojingos, grėsmės: ekonominė priklausomybė nuo užsienio valstybių, emigracija, skurdas, skaldantis tautą į stebuklingu būdu pralobusius ir vargšus, korupcija, išpampusi biurokratija, teisinės sistemos išsigimimas, alkoholizmas, užsienio specialiųjų tarnybų ideologinė veikla, pridengta viešųjų ryšių skraiste (propaguojamas nepasitikėjimas ne viena ar kita politine partija, bet Lietuvos valstybe, išrasta žemaičių „tauta“, o greta ir „Lietuvos lenkai“, t. y. rytiniuose pakraščiuose gyvenantys lietuviai, buityje kalbantys kelių kalbų mišiniu, žargonu, kalama į galvas, kad lietuviai yra rasistai, netolerantiški svetimtaučiams, žydšaudžiai ir t. t.). Atsirado visiškai nauja grėsmė – svetimšalių imigracija ir katastrofiškai didėjantis mišrių šeimų skaičius. Daugėjant imigrantų, vis realesnis darosi ir terorizmo pavojus.

Perfrazuojant lietuvišką patarlę, genys yra margas, o Savanorių pajėgos yra dar margsnės. Kartu tarnauja tėvai ir vaikai, vyrų ir žmonos, broliai ir seserys. Ūki-

Savanorių šeima – Vytautas ir Odeta Liesioniai.

ninkai, verslininkai, darbininkai, bedarbiai, vidaus reikalų sistemos pareigūnai, gydytojai, mokytojai, moksleiviai, studentai, aukštųjų mokyklų dėstytojai... Toje pačioje kuopoje gali sutikti vidurinio išsilavinimo neturintį jaunuolį ir savanorį, baigusį dvi aukštąsias mokyklas.

Prieš dvejus metus Dainavos rinktinės 102 kuopos kariu savanoriu tapo Vytautas Liesionis, Kauno Vytauto Didžiojo universiteto Ekonomikos ir vadybos fakulteto prodekanas, Vadybos katedros docentas, mokslų daktaras. O po kurio laiko savanorio uniformą užsivilko Vytauto žmona Odeta ir štai tarnauja dabar jie abu kartu, vienoje kuopoje. Kas vis dėlto nulėmė, kad jaunas mokslininkas, dėstytojas, dirbantis dar ir daug laiko reikalaujančią administracinę fakulteto prodekano darbą, tapo savanoriu? Gal šeimyninės tradicijos?

– Senelis dalyvavo Antrajame pasauliniame kare, – sako Vytautas, – tėvas iš Sovietinės armijos, po dviejų tarnybos metų, grįžo turėdamas vyresniojo seržanto laipsnį. Štai ir visos tradicijos. Turiu nemažai pažįstamų, vaikystės draugų, kurie tarnauja kariuomenėje. Tai kpt. Albinas Jurčiukonis iš Karinių oro pajėgų, vyr. ltn. Andrius Kvedaravičius iš Dariaus ir Girėno savanorių rinktinės, Mokomajame pulke tarnaujantis j. psk. Evaldas Kivaras. Itakos turėjo ir pažintis su karo istoriku doc. Valdu Rakučiu, o skaitydamas paskaitas Kūno kultūros akademijoje susipažinau su ten magistrantūroje studijavusiu kpt. Linu Idzeliu iš KASP štabo. Šitas studentas kapitonas mane tiesiog sužavėjo – kruopštus, pareigingas, apsiskaitęs ir labai aktyvus, vos ne pats organizuodavo seminarus ir jiems vadovaudavo. Esu įsitikinęs, kad kiekvienam vyrui reikėtų patarnauti. Prisimenu, vaikystėje girdėjau vieną moteriškę sakant,

kad vyras be kariuomenės, tai tas pat kaip be...

Aš įsidėmėjau ir manau, kad ji sakė teisybę, nors ir perkeltine prasme.

Prisiklausiusi vyro pasakojimų, savanore panoru tapti ir Odeta.

– Pradžioje jai buvo nelengva, – prisimena Vytautas, – sakė, kur tu mane atvedei? Po bazinio kurso viskas pasikeitė, žmona jau džingėsi tapusi tikra savanore.

Baziniam kurse Vytautas jau buvo instruktoriumi, o Odeta tik kursante.

– Manote, kad iš savo vyrelio susilaukiau kokių nors lengvatų ar išimčių?.. Nė kiek. Ypač sunki buvo antroji kurso dalis.

– Tai tik kariuomenėje aš Odetai įsakinėjau, o gyvenime dažniausiai paskutinis žodis priklauso jai, – nuoširdžiai prisipažįsta vyras.

Odeta baigusi ne tik Žemės ūkio universitetą, bet ir Kūno kultūros akademiją, sportininkė, dziudo imtynininkė, turi juodąjį diržą ir jeigu jau ji sako, kad buvo nelengva, tai ką kalbėti kitiems, o ypač kitoms. Nors iš tiesų reta mergina pasitraukia iš bazinio kurso, bent jau daug rečiau negu vaikinai. Niektauzos net pasako, kad, girdi, jos vyrų ieško, užtat taip stengiasi.

Odeta:

– Šiek tiek tiesos yra. Tarnyboje susipažįsta, susidraugauja ir šeimas sukuria, juk tai gerai!

Vytautas:

– Jeigu kariuomenė yra vyrų tvirtovė, tai moters padarys viską, kad ją įveiktų.

Gr. Vytautas Liesionis pratybose.

Statistika tokia: iš bazinio kurso pasitraukia 4 vaikinai ir 1 mergina. Jos fiziškai už vaikus silpnesnės, bet valios turi daugiau, o kiek valios, tiek ir žmogaus. Kartais su moterimis net smagiau dirbti, nes žinai, kad ką pasakysi, tą jos ir padarys. Pernai mokymuose teko būti priešų veiksmų imitavimo grupėje. Likau su dviem merginomis, einame į žvalgybą, girdžiu kaip iš mūsų šaiposi: „Žiūrėkit, brolukai, cia žvalgai ainal!..“ Kai grįžome, jau nesišaipė, nes mes ne tik viską išžvalgėme, bet dar ir belaisvį paėmėme.

Odeta ir Vytautas dirba Kaune, bet miesto gyvenimas, sako, ne jiems, todėl įsigijo sodybą Prienų rajone, kur ir gyvena.

Vytauto tėviškė Seirijuose, prie ežerų, jis užkietėjęs žvejys, gal ir todėl pasirinko gyvenimą kaime. Bandė tapti Alytaus kolegijos vadovu, bet konkursą laimėjo žmogus be mokslinio laipsnio ir vardo. Savanoris nesidomi politika, partijų veikla, o šiandien tai laikoma vos ne yda, partinė priklausomybė, politinės pažiūros dažnai tampa svarbesnėmis už kvalifi-

kaciją. Vytautas yra įsitikinęs, kad į Alytų jis vis tiek sugrįšias, tai tik laiko klausimas.

– Kartais manęs klausia: kas yra kariuomenė ir ką aš ten veikiu? – pasakoja Vytautas. – Visada sakau, kad kariuomenė yra mokykla. Visomis prasmėmis. Po bazinio kurso I dalies kariai rašė atsiliepimus ir štai vienas parašė, kad jį instruktoriai išmokė daugiau negu tėvelis su mama per 18 metų. Išmokstama gyventi sociume, jausti draugo petį, jausti atsakomybę ne tik už save, bet ir kitus, už savo dalinį, pagaliau, kad ir kaip tai skambėtų banaliai, už savo tautą ir tėvynę. Patriotizmo ugdymo šiandien nebėra, pasakymas „aš lietuvis, aš privalau“ užmirštas. Kariuomenėje, deja, patriotizmui taip pat skiriama vis mažiau dėmesio ir anaipol ne visi karininkai yra tokie, kaip kpt. Linas Idzelis. Patriotizmas nieko nekainuoja, o duoti gali labai daug, tačiau turi būti tiksliai sistema visos valstybės mastu. Mes ekonomikos pradėdame mokyti 9 klasėje, o vokiečiai – pirmoje. Ir ko jie mokomi? Vokiška yra geriausia, aš pirkčiau vokišką prekę, vokiečiai turės uždarbį ir dėl to mums visiems bus geriau. Štai ko mums trūksta!

Vytauto manymu situacija Savanorių pajėgose keičiasi radikaliai. Mažėjant šauktinių skaičiumi kariuomenėje, atitinkamai mažėja ir tų, kurie eidavo į KASP nenorėdami patekti į reguliarius dalinius. Užsiėmimų metu, sako, visada klausiu, kokia kariuomenės paskirtis, ko mes čia susirinkome? Atsakymai dažniausiai būna teisingi. Nori taikos, ruoškis karui, ši taisyklė galioja ir šiais laikais.

– Kariuomenė yra viena iš tvarkos mokytojų institucijų visuomenėje, – mano Vytautas. – Jų yra keturios: šeima, mokykla, kariuomenė ir, deja, kalėjimas. Šeimos institucija nyksta, vaikus auklėja darželiai ir auklės, o ne mamos, ne močiutės. Mokykla, po visų reformų ir pertvarkymų, nevaizdina to vaidmens, kuris jai priklauso. Dalis jaunuolių, kurie būdavo prie tam tikros ribos, atsidūrę kariuomenėje dažniausiai kitaip imdavo vertinti aplinką, grįždavo labiau subrendę ir susirasdavo savo vietą gyvenime. Kiek aš susipažinęs su mūsų visuomenės institucijomis, tai kariuomenėje tvarkos yra daugiausia. Paradoksas, bet, atsisakius šauktinių, ko gero teks statyti daugiau kalėjimų.

Apie aktyvų rezervą ir tarnybos prasmę Vytautas taip pat turi savo labai įdomią nuomonę, pagrįstą tam tikrais skaičiavimais, tačiau tai jau ne šio rašinio tema. Šiuo klausimu jis pažadėjo parašyti atskirą straipsnį mūsų laikraščiu.

Per dvejus metus Vytautas užsitarnavo patį garbingiausią kariškos laipsnį – grandinio, bet ir jis, ir Odeta pasiryžę siekti karininkų antpečių, laukia tik galimybės patekti į vadų kursų Karo akademijoje.

Atsisveikindamas gr. V.Liesionis sakė:

– Iki tarnybos turėjau savo nuomonę apie Savanorių pajėgas, kuri, prisipažįstu, buvo ne pati geriausia. Dabar aš žinau, kaip yra iš tikrųjų. Apie kitas rinktines kalbėti negaliu, bet mūsų klaidoje, Dainavos, tvarka, jeigu ir ne geležinė, tai labai panaši į geležinę.

Kai tokie savanoriai, tai ir vadams tenka pasitempti.

Apie lietuvišką toleranciją, žemaitiškus tekinius ir ukrainietį Shevchenko

Ats. kpt. **Vytautas VOVERIS**

„Savanas“ redaktorius

Ats. kpt. Stasys Guščius savo laiške „Savaniui“ sielojasi dėl lietuvių kalbos stūmimo iš viešojo gyvenimo ir tautiškumo niekinimo, visa tai pridengiant tolerancijos skraiste. Iš tikrųjų galima sutikti su laiško autoriumi, kad Europoje nėra tolerantiškesnės tautos už mūsų tautą. Nuo seno lietuviai garsėjo tolerancija (net bereikalingu nuolankumu) svetimtaučiams, gerbė jų papročius. Dar Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės laikais, kai daugelyje krikščioniškų Europos valstybių persekiojo žydus, mūsų valdovai juos mieliai priimdavo, nes žydai buvo geri pirkliai bei amatininkai. Ir jokių pogromų Lietuva per amžius neregėjo! Anglų istorikas Polas Džonsonas sako, kad Lietuvoje „didelė žydų bendruomenė buvo laimingiausia Europoje per visą tarpukarį“, nes tautinių mažumų niekas neskriaudė, jos turėjo visišką kultūrinę autonomiją.

Daug žydų, vokiečių, kitų tautų atstovų atvyko į Lietuvą Gedimino pakviesti. Nors Lietuva po Mindaugo žūties buvo grįžusi prie savo senųjų dievų, bet svetimtaučiams nedrausta išpažinti savuosius tikėjimus, statyti maldos namus. Taip pat geru žodžiu lietuvius mini ir ukrainiečiai. Nuo Vytauto laikų iki Liublino unijos Valuinės, Podolės, Kijevo žemės priklausė Lietuvai ir lietuviai neprimetinėjo ukrainiečiams nei savo papročius, nei kalbos. Bet kai tik šias žemes nuo Lietuvos atplėšė lenkai, jie iškart šoko ukrainiečius lenkinti, vėliau rusai – rusinti. Mūsų laikais rytinėje Ukrainoje dauguma gyventojų seniai užmiršę savąją kalbą ir kalba tik rusiškai, o Vakarų Ukrainoje (ilgiausiai priklausiusioje LDK) priešingai – absoliuti dauguma kalba ukrainietiška.

Pasirašant Krėvos sutartį lenkų ir lietuvių buvo maždaug po lygiai. Nuo to laiko lenkų tauta vis didėjo, ne tik natūralaus prieauglio dėka,

bet ir vykdydama žiauria, prievartinę užgrobtų žemių polonizaciją, o lietuvių etniniai plotai mažėjo, mažėjo (tolerancija!) ir šandien mūsų yra dešimt kartų mažiau negu lenkų. Ateityje bus dar mažiau, nes emigrantų nutautėjimas yra tik laiko (ir labai neilgo) klausimas. Šiandieninių emigrantų vaikai jau bus ne lietuviai, o airiai, ispanai, angliai ir pan.

Verčiau jau mes mažiau suktume galvas dėl visokių tolerancijų, o labiau rūpintumės savais, lietuviškais reikalais, nes, kaip sakė Šolom Aleichemas, geriau savas vaigis, negu svetimas rabinas. Savam vagiui vis kaip nors, bendromis pastangomis, galima ragus aplaužyti, o įsileidus svetimą rabiną, juo taip lengvai neatsikratysi, šauks, kad jo dievai patys geriausi ir tikriausi, o jūs visi – tamsuoliai ir netolerantai.

Prisimename sovietų okupaciją: jeigu tarp dešimties lietuvių pasipainiodavo vienas rusas, nors ir mokantis lietuviškai, visi puldavo kalbėti rusiškai. O štai mūsų kaimynai latviai ir estai rusų atžvilgiu nebuvo tokie „tolerantiški“. Čia gal ir todėl, mano S.Guščius, kad Lietuvoje vyko stiprus partizaninis pasipriešinimas ir geriausi lietuviai arba žuvo, arba atsidūrė rusų koncentracijos stovyklose, Sibire. Likę iš baimės ėmė visaip pataikauti „yresniajam broliui“. O argi šandien ne tas pat? Amerikietis daugiau kaip dešimt metų gyvena Vilniuje, bet įsigudrina nė žodžio nemokėti lietuviškai, nes yra įsitikinęs, kad visi privalo su juo kalbėti angliškai. Kas tai – riboti protiniai sugebėjimai, o gal vis dėlto paprasčiausias rasizmas?

Penkis dešimtmečius lankstėsi sovietiniams okupantams, dabar mes aklaui puolame vykdyti naujojo „šeimininko“ – Europos Sąjungos nurodymus, direktyvas, įsakymus, visai nesusimąstydami, naudinga tai mūsų tautai ar ne. Prieita iki tokio absurdo, kad net lietuvių kalba, per amžius puoselėta ir išsaugota

didelių praradimų ir tragedijų kaina, šandien atsidūrė netoli ribos, už kurios prasideda negrįžtami išnykimo procesai.

Jeigu šiandieninėje Lietuvoje kas nors ir diskriminuojami, tai galbūt tik lietuviai, ypač Vilniuje, Vilniaus ir Šalčininkų rajonuose. Nelietuviški pavadinimai taip pat yra viena iš diskriminacijos formų. Šiandien Vilniuje – ir ne tik Vilniuje – mirga marga tokie pavadinimai, kaip „Rubicon City Service“, „Crowne Plaza“, „Forum Palace“, „Siemens Arena“, „City Casino“, „Park Hotel“, „Paradise Club“, „Double Coffee“, „Pizza Jazz“ ir t. t., ir pan. Lietuviški pavadinimai praktiškai pakeisti angliškais arba beprasmišiais, tiesiog idiotiškais („Džaneila“, „Džigara“, „Frolana“, „Fauga“, „Samira“, „Potara“, „Solvera“, „Astraneta“).

Sunku patikėti, jog visi lietuviai verslininkai yra tokie pusgalvėliai, manantys, jog jeigu viešbutis vadinasi „Gintaras“, tai joks olandas ar jakutas į jį nė kojos nekels, o pavadinus „Panorama Hotel“, visi veržte veršis. Peršasi išvada, jog lietuviškų pavadinimų atsisakyta ne savo noru, o kažkam „patarus“. Ne tik pavadinimai. Antai atvažiuo kažkoks misteris Grinblatas iš Londono ir pasipiktino pamatęs Gedimino prospekte paminklą Žemaitėi. Kas ta Žemaitė, mes Vakaruose apie ją nieko nežinome! Misteriai mano turį teisę visiems nurodinėti...

Smetonos laikais galingiausias Lietuvos bendrovės vadinosi „Lietūkis“, „Pienocentras“, „Maistas“, „Lietmedis“... Lietuviški pavadinimai netrukė šioms bendrovėms sėkmingai dirbti, kelti šalies ūkinę gerovę, veržtis į užsienio rinkas. Anglai, vokiečiai kirto „Maisto“ kiaulieną net ausys lapsėjo, o „Pienocentras“ užvertė visą Europą lietuvišku sviestu. Pagal sviesto eksportą Lietuva užėmė trečią vietą Europoje ir penktą pasaulyje. Kuri šiandieninė Lietuvos bendrovė, kad ir angliškai pasivadindu-

si, gali bent iš tolo prilygti anoms, „diktatoriaus“ Smetonos laikų lietuviškoms bendrovėms?

Tokio įžlaus lietuvių kalbos niekinimo, regis, net sovietmečiu nematėme. Prisimename tuos, dar nelabai senus laikus (po „Taškento nutarimų“), kai vaikus rusų kalbos pradėta mokyti vaikų darželiuose. Tada mūsų kalbininkai nesitvėrė šventu pykčiu: negalima tokio amžiaus vaikų mokyti svetimų kalbų, jų dar gimtosios kalbos įgūdžiai nesusifirmavę! O dabar, kai tokio pat amžiaus vaikai jau mokomi angliškai, tie patys kalbininkai droviai tyli: „rekomendacijos“ atėjo ne iš Maskvos, o iš visai kitos pusės, tai kaip čia prieštarausi, dar nacionalistu apšauks...

Įnirtingai siekiama sugriauti lietuvių kalbos sistemą ir įteisingai tikrinių vardų rašymą originalo kalba. O jeigu ne originalo, tai būtinai angliškai, tik, gink Dieve, ne lietuviškai. Sovietmečiu net rusai savo pavardes lietuviškuose raštuose rašydavo lietuviškai (Novikovas, o ne Novikov), dabar – be galūnių, kas lietuvių kalboje apskritai neišvaizduojama arba, vis dažniau, angliškai. Ir teisingai daro – jeigu mes patys savęs negerbiame, tai kodėl svetimtaučiai mus turėtų gerbti? Tautų, kurios vartoja ne lotynų rašmenis, pavardės rašomos būtinai angliškai: Sungh Whey, vietoj Sung Vei, Khim Tchok Chen, vietoj Kim Čok Šenas, Ahmet Kourdush Yeldoghan, vietoj Achmedas Kurdušas Jeldoganas ir t. t. Kaip tamstos manote rašo ukrainietiška pavardė Ševčenka? Ogi Shevchenko!

Lietuviškos moterų pavardės yra unikalios, nepakartojamos, nieko panašaus nėra nei Europoje, nei turbūt visame pasaulyje. Tačiau jeigu niekur nėra, tai ir Lietuvoje neturi būti! Palaipsniui mūsų moterų pavardės keičiamos latviškoms, bet tai tik tarpinis, negalutinis variantas. Galutinis bus tada, kai Kiškienė ar Kiškytė, laimingai tapusi Kiške, virst tiesiog Kiš ar Kišk.

Didi yra mūsų europiečių išmintis – kaip to žemaičio, įsigijusio dviratį ir pastebėjusio, kad, kai važiuoji, tekiniai sukasi, o sustoji – nesisuka, tik nesupratęsio kodėl.

Tekiniai sukasi, ir kuo tolyn, tuo greityn.

S.Guščius mano, kad visos mūsų negerovės – tai sovietinės okupacijos pasekmė ir cituoja Dainavos partizanų apygardos vadą Lionginą Baliukevičių-Dzūką, kuris prieš 50 metų savo dienoraštyje rašė: „Tauta, paskendus kraujuose, ašarose, juodoje neviltyje, tik samagone tartum atrado savo paguodą ir laikiną nusiramimą. [...] Kai kas sako, jog bolševikinės okupacijos metai ir kovos užgrūdins tautą. Plienas, girdi, liks. Galbūt liks tokių kaip plienas, kurie lydėsi ir grūdinosi šioje kruvinoje kovoje. Bet tokių bus nedaug. [...] Lieka bailiai, pataikūnai, girtuokliai, bevaliai bolševikinio aparato klapčiuikai, kombinatoriai, veidmainiai... Šie lieka visi...“

Vertinkim žmones už jų realią veiklą. Okupacijos laikais padorūs žmonės, tikri lietuviai, stengėsi dirbti – ir kiek galėjo, dirbo – Lietuvai, o ne okupantams rusams, tačiau norėdami kažką nuveikti jie privalėjo stoti į kompartiją. Ar būtų geriau, jeigu būtų nestoję? Jonas Kubilius išsaugojo lietuvišką Vilniaus universitetą, o jeigu jame būtų rektorius koks nors Micelmacheris, Zaksas ar Kučerovas – kas tada? Justinas Marcinkevičius formaliai kolaboravo, Jonas Mekas – ne, nes sėdėjo Niujorke. Marcinkevičius – tautos poetas, lygintinas su Maironiu, Mekas – eilinis amerikiečių režisierius, kokių ten šimtai, ir mūsų tautai ar daug iš jo naudos?

O tie, kurie, anot L.Baliukevičiaus-Dzūko, lieka visi, tai jie visi ir liko, niekur neprapuolė, tik partinius bilietus pakeitė, tobulai po visas partijas išsisklaidė ir toliau veda mielus Lietuvos žmones į šviesią ateitį, tik jau kitu keliu. Keliu, kuriuo prieš kelis šimtmečius nuėjo, sako, kad į Europą, prūsai.

Vilniečiai laimėjo savanorio Artūro Sakalausko futbolo turnyrą

Nugalėtojų komanda su futbolo turnyro organizatoriais ir Genovaitė bei Pranu Sakalauskais.

Savanorio Artūro Sakalausko tėveliai įteikia diplomą daugiausiai įvarčių įmušusiam ltn. S. Gaidučiu.

Vrš. Eugenijaus Žygaičio nuotraukos

Kpt. Kęstutis PILECKAS

Dainavos rinktinės štabas

Savanorio Artūro Sakalausko atminimui skirtas futbolo turnyras rugpjūčio 8-9 dienomis Alytuje vyko jau 12-ąjį kartą. Finaliniame turnyre dalyvavo 4 komandos. Pirmajame pusfinalyje susitiko Dainavos 1-osios ir Didžiosios Kovos 8-osios rinktinė. Pergalę rezultatu 4:1 iškovojo Didžiosios Kovos 8-oji rinktinė. Du įvarčius pelnė vilniečių futbolininkas ltn. Sergejus Gaidučis. Antrajame pusfinalyje susitiko Žemaičių apygardos 3-osios ir Vyčio apygardos 5-osios rinktinė. Šis susitikimas vyko labai atkakliai – įprastas rungtynių laikas ir pratęsimas baigėsi be įvarčių. Komandoms teko mušti 11 metrų baudinius. Sėkmingiau mušti baudinius sekėsi panevėžiečiams, kurie pasiekė pergalę rezultatu 4:1. Rugpjūčio 9 dieną mažajame finale dėl trečiosios vietos susitiko Dainavos ir Žemaičių rinktinė. Stipresni buvo alytiškiai. Rezultatu 4:0 iškovojo pergalę ir tuo pačiu trečiąją vietą.

Finale dėl 1-osios vietos rungtynės praėjusių metų pereinamosios taurės laimėtojai iš Didžiosios Kovos rinktinės ir turnyro debiutantai iš Vyčio rinktinės. Po labai atkaklaus ir gražaus žaidimo rungtynės baigėsi lygiosiomis 2:2. Pratęsimui daugiau jėgų išsaugojo vilniečiai, baigiantis pratęsimui laimėjo ltn. Sergejus Gaidučis įmušęs pergalingą įvartį ir 8-oji rinktinė laimėjo rungtynes rezultatu 3:2 tuo pačiu iškodami pereinamąją taurę. Finalines kovas stebėjo savanorio A. Sakalausko tėveliai Genovaitė ir Pranas Sakalauskai, kurie ir įteikė nugalėtojų komandai pereinamąją prizą ir pirmojo laipsnio diplomus. Prizines vietas laimėjusios komandos buvo apdovanotos diplomais. Rezultatyviausiu turnyro žaidėju tapo nugalėtojų komandos narys ltn. Sergejus Gaidučis, turnyre įmušęs 3 įvarčius.

Mūsų olimpiečiai

Atkelta iš 1 psl.

Rezultatą kartais nulemia ne sportininko pasirengimas, o visai kitos, šalutinės, priežastys. Atstovauti savąją šalį olimpinėse žaidynėse yra kiekvieno sportininko svajonė. Džiaugiuosi, kad man ši svajonė virto realybe.

Savanorių pajėgose Rasa tarnauja jau dveji metai. Suderinti nėra labai lengva, treniruotis tenka du kartus per dieną, dar trenerio darbas, bet vis dėlto Rasa sugebėjo baigti bazinį kursą Dragūnų batalione ir kuopoje jaučiasi sava, tarnyba nenusivylė. Kad aš, sako, nuo mažens buvau judri ir, užuot su lėlėmis žaidusi, labiau mėgau su berniukšiais futbolo kamuoliu gauti. Rinktinės vadas plk. ltn. R. Leikus išdavė paslaptį, jog savanorė rimtai galvoja apie profesinę karo tarnybą.

Televizijos ekranuose stebėdami olimpinės žaidynės, džiaugėmės saviškių pergalėmis, krintomės dėl nesėkmių. Dėl Rasos, suprantama, labiausiai jaudinosi Šiauliuose gyvenanti jos mama (tėtis šios dienos nesulaukė), na ir Vyčio rinktinės savanoriai.

Lietuvos sportininkai Pekine iškovojo: imtynininkas M. Mizgaitis ir disko metikas Virgilijus Alekna – bronzos medalius, buriuotoja Gintarė Volungevičiūtė – sidabrą. Penkiakovininkai Edvinas Krungolcas – sidabro, o Andrejus Zadneprovskis – bronzos medalius.

Savanoriai olimpiadoje Pekine pasirodė taip: moterų penkiakovės varžybose D. Rimšaitė užėmė 13, L. Asadauskaitė – 15 vietą, M. Mizgaitis graikų-romėnų imtynių 120 kg svorio kategorijoje iškovojė bronzos medalį.

Maratono varžybose dalyvavusi R. Drazdauskaitė atbėgo 37-a (2 val. 35 min. 6 sek.), imtynininkai A. Techovas, A. Kazakevičius ir V. Venckaitis pralaimėjo jau pirmąsias kovas.

Baidarių žygis Aukštaitijoje

Vyr. ltn. Skomantas POVILIONIS

MPBr „Geležinis Vilkas“ atstovas spaudai

Paskutinį liepos savaitgalį Didžiosios Kovos rinktinės civilių ir karių bendradarbiavimo (CKB) kuopos kariai susirinko neformaliai pabendrauti Aukštaitijos nacionaliniame parke.

Vasaros metu kariai nusprendė netinginiuoti ir laiką, kai nedalyvauja pratybose, išnaudoti aktyviam poilsiui. Ginklus iškeitę į baidarių irklus, CKB specialistai drąsiai rungėsi su upės srove, nulūžusiais medžiais, trukdančiais kelionei, kraujo ištroškusiais vabzdžiais ir saulės kaitra.

Žygio metu CKB kuopos kariai turėjo galimybę patobulinti tas žinias, kurių paprastai užsiėmimuose netenka naudoti – orientuotis vandenyse, gilintis į komandinio irklavimo subtily-

bes ir kitas su baidarėmis ir laisvalaikio susijusias sritis. Kuopos vadovybė pasistengė, kad CKB specialistai nenuobodžiautų, suorganizuotame improvizuotame orientaciniame žygyje reikėjo surasti penkis punktus ir perskaityti raktinius žodžius. Pirmieji įveikę distanciją ir perskaitę visus raktinius žodžius buvo įvertinti prizais. Kad orientavimosi įgūdžiai yra labai reikalingi, dalyvaujantys iškyloje galėjo įsitikinti savo kailiu. Užtrukus beišskant teisingo kelio į stovyklavietę, palapines poilsiui teko statyti jau tamsoje.

Gimtojo krašto grožis – be abejonės yra vienas iš dalykų, skatinančių patriotizmą ir norą apginti tautos vertybės. Gimtojo krašto grožiu pasigerėti Aukštaitijos nacionaliniame parke buvo sudarytos idealios sąlygos. Baluošo ežeras su penkiomis salomis, garsusis Ginučių vandens malūnas, Ladakalnis, nuo kurio

matosi šeši ežerai, Palūšės bažnyčia – tik keletas objektų, kuriais žygyje dalyvavę kariai galėjo pasigrožėti.

„Mūsų užduotis yra palaikyti kuo glaudesnę ryšį su kariais sa-

vanoriais, tarnaujančiais kuopoje ir ypač vasaros laikotarpiu, kai nėra pratybų. Stengdamiesi šią savo užduotį įvykdyti, mes klausėme karių, kaip jie įsivaizduoja neformalų bendravimą šią vasa-

CKB kuopos savanoriai žygyje – Aukštaitijos nacionaliniame parke.

Ats. ltn. Žilvino Juchnevičiaus nuotrauka

ra ir dauguma jų pasirinko baidares, upes ir ežerus“ – sako vienas žygio organizatorių CKB kuopos operacijų karininkas kpt. Vaidas Šepkus. – Neformalus bendravimas mūsų kuopoje jau tapo gero tono tradicija. Tai jau ne pirmas kartas, kai kuopa organizuoja susitikimą, antrasis kartas kai tokiam susitikimui pasirenkamos baidarės. Norisi tikėti, kad tų, kurie dalyvavo baidarių žygyje, lūkesčiai pasiteisino. Be jokios abejonės, ir ateityje tęsime šią tradiciją, ir ne tik vasarą, bet ir vėsesniu metų laiku, tam bus ieškoma kitų laisvalaikio praleidimo kartu formų“

Baidarių žygyje dalyvavo ir naujas CKB kuopos karys savanoris ats. ltn. Žilvinas Juchnevičius, tarnybą pradėjęs tik liepos viduryje. Šis renginys jam buvo pirmoji reali pažintis su kuopoje tarnaujančiais kolegais. „Svarbiausia yra kompanija, kurią galėčiau įvertinti šimtu procentu“ – sako Žilvinas. – Pačią žygio idėją vertinu teigiamai ir manau, kad kiekvieną vasarą turėtų vykti toks ar panašus renginys, skirtas neformaliam karių bendravimui“.

Savoriai – žvalgų kurse Pensilvanijoje

Atkelta iš 2 psl.

Pagerbimo ceremonija vyko žuvusių karių memoriale. Šventė prasidėjo visų divizijos vėliavų įnešimu. Iškilmingai buvo pakelta valstybinė JAV vėliava, sugrotas himnas. Kalbėjo Pensilvanijos nacionalinės gvardijos vadė gen. mjr. Džesika Rait, padėti gėlių vainikai ir iššauta 21 salvė.

Gegužės 24 dieną JAV lietuvių bendruomenės iniciatyva Šv. Jurgio bažnyčioje Filadelfijoje buvo aukojamos šv. Mišios už a. a. srž. Arūną Jarmalavičių ir visus Lietuvos karius, šiuo metu tarnaujančius Afganistane, Irake, Kosove, Bosnijoje ir Hercegovinoje. Amerikos lietuvius žinia apie Lietuvos kario žūtį Afganistane pasiekė labai greitai. Gausi lietuvių

bendruomenė žuvusių karių pagerbė Šv. Andrejaus lietuvių bažnyčioje.

Šv. Mišiose dalyvavo KASP vadovas plk. A. Plieskis, KASP štabo viršininkas plk. lt. V. Šatas, Lietuvos gynybos atašė JAV pavaduotojas plk. lt. Egidijus Armalyš, dvišalio karinio bendradarbiavimo karininkas Lietuvoje mjr. Michaelis Levickis, žvalgų kursą baigę Savanorių pajėgų, Geležinio Vilko brigados ir Žvalgų mokyklos kariai.

Amerikoje buvimo metu dažnai girdėdavome klausimą: kas labiausiai patiko JAV? Aplankėme nemažai vietų, susipažinome su daugybe žmonių, bet didžiausią išpūdį paliko pagarba ir dė-

kingumas kariui. Miesto gatvėse visiškai nepažįstami žmonės priedavo prie JAV karių ir dėkodavo jiems už tarnybą. Einant miesto gatve keista buvo stebėti, kuomet praeiviai prasilenkdami su kariu žodžiu išreikšdavo padėką už tarnybą („Thank you for your service, Sir“).

Būrio vadovas lt. Haroldas Grigalionis. Tarnyboje – 5 metai, tarptautiniuose kursuose – pirmą kartą:

– Žvalgų kursas tikrai naudingas. Tai puiki galimybė palyginti kursus Lietuvoje ir JAV, pasidalyti patirtimi. Mūsų karių savanorių pasirengimas geras, jau kurse Dragūnų mokomajame batalione mačiau, kaip taktiškai susidurbė mūsų žvalgai. Savoriai ir iki atvykimo į šį kursą daugelį dalykų mokėjo gerai, čia tik techninis aprūpinimas kitoks, nepalyginti su tuo, ką turime tėvynėje.

Būrio merginoms sekėsi taip pat gerai. Joms nedaryta jokių nuolaidų. Visi kariai stengėsi vieni kitiems padėti vykdant užduotis. Šiokių tokių problemų buvo tik dėl kalbos, bet tai ne kliūtis norint pasiekti gerų rezultatų.

JAV Nacionalinės gvardijos psk. Raymondas Naujokas, atsakingas už kurso organizavimą, pasidalijo patirtimi ir išpūdžiais darbe su Lietuvos kariais. Jam šis susitikimas su lietuviais jau nebe pirmas. Nacionalinės gvardijos puskarininkis 1996 kaip instruktorius dalyvavo „Geležinio Vilko“ brigados žvalgų kurse, tad su Lietuvos kariuomene lietuviškos kilmės R. Naujokas susipažinęs.

Dalydamasis išpūdžiais apie šį kursą psk. R. Naujokas teigia, jog tai geras karinės ir kultūrinės patirties pasidalijimas, o atvykusios į šį kursą merginos savo visaverčiu, aktyviu dalyvavimu nustebino dar labiau, kadangi, pagal JAV kariuomenės tvarką, moterys pėstininkėmis negali būti, tačiau asmeninė puskarininkio nuomonė,

Lietuvių kilmės instruktorius psk. R. Naujokas su Lietuvos kariais dirba jau antrąjį kartą.

paremta 21 metų kariuomenėje praktikos, kitokia: „Yra tokių vyrų šiame kurse, kurie neturėtų būti čia, tiek dėl fizinių pajėgumų, tiek dėl asmeninių savybių. Tai kario, o ne vyro ir moters kursas“, – teigia jis.

Paprašytas išskirti teigiamą ir neigiamą kurso aspektą pašnekovas pabrėžė, jog tokiam kursui dvi savaitės yra per mažai, nes pusę laiko kariai turėjo adaptuotis dėl laiko juostos (7 valandų skirtumas), šalies, kalbos ir kitų

skirtumų, tačiau, nepaisant šito, darbui teigiamai nuteikė tai, jog bendro rezultato taktikos lauke siekė dviejų šalių kariai, kuriuos skiria daugelis dalykų, tačiau sujungia bendras kursas ir noras iš jo gauti maksimaliai naudos. „Lietuvos kariai savoriai savo profesionalumu pranoko mano lūkesčius. Lauksime ateityje panašių kursų“, kalbėjo instruktorius.

Tęsinys. Pradžia Nr. 6 (390)

Būrio vadovas lt. Haroldas Grigalionis: „Savanorių žvalgų pasirengimas – geras“.

Kurse kartu su vyrais dalyvavusios merginos amerikiečių instruktorius nustebino savo aktyviu dalyvavimu viose pratybose.

Filadelfijoje už žuvusių Lietuvos karių aukotos šventosios Mišios. J. psk. Linos Ambroževičiūtės ir j. srž. Julijos Mišinaitės nuotraukos

Savonoris, SL 1469. steigėja Savanoriškoji krašto apsaugos tarnyba. leidžia Krašto apsaugos savanorių pajėgos. Laikraštis išeina vieną kartą per mėnesį.

Eina nuo 1991 02 09

Redakcijos adresas: 2056 Viršuliškių 36, Vilnius, Tel.: 242 77 56.
El. paštas: Vilius.Dziavecka@mil.lt
Spausdino „Respublikos“ spaustuvė, M. Sleževičiaus g. 7, Vilnius.
Ofsetinė spauda, 2 sp. lankai. Tiražas 2000 egz.
Indeksas 0099

Redaktorius ats. kpt. Vytautas Voveris.
Korespondentas gr. Vilius Džiavečka.
Dizainerė Jurgita Šeštokaitė.
Kalbos redaktorė Živilė Gurauskienė.
Rinko ir maketavo UAB „Valstiečių laikraštis“
Kaina 1 Lt 20 ct